

Can Irmađı

– lokman-dasta · 29 Ocak 2010

Dolaşıyor benliğimde, güröl güröl bir ırmak,
Suyunda kayalar akar, değil taş değil toprak.
Büklümlerde dev girdaplar, ölüme inen basamak...
Düzlüğünde derin yarlar, oyulmuş yaşayarak.

Kaynağı gönül dağından, bembeyaz akan billur...
Maşşeri bilemem ;ama galiba Kevser budur.
İner nefis vadisine, dolar zehirli çamur,
Ya başından iç ey akıl! Ya da sondan iç kudur!

Yavaşça kabarıır sular, doğar korkunç azamet,
Yükler sırtına dağ gibi, öldürücü bir heybet.
Çıldırır iniş doğru, bir akış ki kıyamet...
Bilmez ki her çıldırış, yüz bin acıya davet...

Çağlayanlardan bir feryat, yükseliyor durmadan.
Yer dehşet içerisinde, ürperiyor âsuman.
Tükenmiş sanki dualar, direnmekteyken iman,
Çılgın suların gözünde, en güzel kulluk isyan...

Durgunlaşır birdenbire, bir endam ki pür vakar,
Baş döndüren gidişine, göz durur yürek bakar.
Dıştan sakın bakışları, davetkâr kadın kadar,
Suya dalınca fısıldar: ' derinler dipten akar.'

Karışsa da kenarlardan, dereler üçer beşer,
Irmak kendi efkârında, türküsünü heceler.
Ya vuslat der deryalara, ya da ölüme sefer...
Var olmak bu değil midir? Ha ölmek ha da zafer...

Birikmiş kuytularına, kat kat sarımsı köpük ,
İçinde hatıralarım, yüzüyor küçük büyük.
Kâh kırılmış bir oyuncak, kâh ürkek bir gülücük,
Akıyor maziden ki, atılamayan çöplük...

Dışarıda bin âlem var, ırmakta bin bir âlem...
Türlü türlü balıklarla, börtü böcek muhteşem...
Çöreklenmiş yılanlarla, akrepleri bir gizem,
Sığınmış her bir kayaya, bir özlem bir de matem.

Aşındı benliğim tümnden, her yıl değişti yatak,
Söküldü bağlar bahçeler, tarlalar oldu bataak.
Yerinde durmazken sular, delice akarken ırmak,
Međer eritmiş beni, yontarak ufak ufak.

Yılların yolcusu bahar, yine mi geleceksin?
Dökme yağmurunu artık, tahammül bana çetin...
Hayır çıkmaz bu ırmaktan, sefildi sen delirttin!
Bırak ta kurusun bari ölümü olsun metin...